

оұмирили. Искали да ги йзвѣдатъ на свѣтѣтъ за чѣдо, защо тѣлкова были вѣрзи, гдѣто ни ги стигало нѣшо, и гдѣто стрѣлили, не сѣжрковали. Александръ дѣлъ на сїчките Срѣжіл, и ги оучилъ за да ги има помочници на приходѣщите б҃юве. Единъ дѣнь като излѣзли на свѣтѣтъ, послѣдаю дѣхнѣлъ вѣтѣръ ствѣнъ, и така измрѣли сїчките. Слѣдъ 60: дні Стишлъ въ единъ храмъ да се поклонатъ, въ кегбѣто намѣрилъ Александръ писма, който показовали смѣртъта мѣ, и оукахврѣлъ мнѣго. Отъ тамо станалъ и като вѣрвѣлъ 10: дні, намѣрилъ человѣцы съ по-единѣ ногѣ, и съ спашили като ѡвцы, оуловили мнѣго Отъ тѣхъ, и ги завѣли при Александра, а тѣй ги попыталъ и рѣкълъ: какви сте вѣ. Ты мѣ рѣкли: Царь Александре, оумилостивисе, и Остави ны, защо заради безсѣлието наше, дойдѣхме тѣка и се скрыхме. Александръ като чѣлъ тілъ рѣчи, Оставилъ ги да си отидатъ. А тѣй скачали Отъ камень на камень, и се пресмывали на Александра, и дѣмали: Александръ сїчкѣтъ свѣтъ Сблада съ премудросттьта си, а нѣ го-излѣгахме, и ны Остѣви. Мѣсто ны е по-сладко Отъ сїчките фуркати, и четвероноги, оутробытеныса пѣлни съ многоцѣнны каменѣ, и съ єдаръ маргаръ, а кѣжите ны желѣзо непреминѣва. Александръ като ги чѣлъ, засмѣлъ, и рѣкълъ: Человѣкъ Отъ изыкѣтъ си загубова и глаўата си. И тѣтакси повелѣлъ, и возрождисе 200: хлады